

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jo, det, fru Tove Videbæk siger, skal vi også gøre, det er også en del af det, og at give mulighed for denne behandling er en del af, hvad der skal gøres. Selvfølgelig er det fint, at man også prøver på at oprette banker til at samle disse vævstyper.

Hvad angår Jasonsagen, vil jeg gerne minde fru Tove Videbæk om, at fru Tove Videbæk også var imod, at Jason blev behandlet og blev sendt til USA. Derfor kan jeg ikke forstå, at fru Tove Videbæk i dag siger, at man skulle have prøvet den anden mulighed. Med hensyn til Jason er det rigtigt, at det ikke lykkedes at få en behandling i USA. Men så viste det sig, at der var en mulighed.

Når det gælder det andet eksempel Savannah, så er hendes mor af grønlandsk oprindelse, og det er svært at finde en vævstype til Savannah; det er meget sjældent at finde sådan en vævstype, og for hende er det meget relevant med sådan en behandling.

Formanden:

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Der er her tale om et meget principielt spørgsmål om, hvor vi mener, at grænsen skal gå for, hvad vi tillader, og hvad vi ikke tillader, når vi skal beslutte, hvem der kommer til verden, hvem der ikke kommer til verden, hvorfor man skaber nye liv.

Spørgsmålet er, hvor langt man vil ned ad glidebanen, hvor man vælger at sætte grænsen. Om vi skal acceptere, at man hver gang flytter grænsen en lille smule. Hele tiden vil der komme nye sager, hele tiden vil forskerne kunne noget nyt på det her område, og spørgsmålet er, om man skal acceptere at flytte grænsen lidt, hver gang forskerne kan noget nyt.

Det har jo været diskuteret også i nogle af de svar, vi har fået fra ministeren, om der kunne være tilfælde, hvor man ville presse på for at få lov til at abortere det foster, der kunne hjælpe det syge barn. Der kunne på et tidspunkt være en anden konkret sag, hvor der var et barn, der havde brug for at få skabt en søskende som donor, hvor det så viste sig, når graviditeten var i gang, at det barn, der var levende og havde brug for donor, var ved at dø.

Det er helt klart ulovligt i dag, det er ikke det, man åbner for her, men det kunne være det næste pres, der opstod. Derfor er man nødt til at

gøre op med sig selv, hvor man sætter grænsen. Det er klart, at det må man tage op til revision indimellem, når der kommer ny viden. Så må man finde ud af, om det gør, at vi skal tage vores overvejelser op om, hvor vi sætter grænsen.

Man er nødt til hele tiden at beslutte sig for, hvor man sætter grænsen, hvad man vil acceptere og ikke vil acceptere. Hvor langt vil man være villig til at gå, efterhånden som forskerne kan nogle nye ting og nogle nye ting og nogle nye ting? For forskerne vil hele tiden finde noget nyt, de vil hele tiden prøve grænserne af, det ligger i forskernes natur, at det er det, de vil.

Kl. 12.20

I Enhedslisten har vi valgt at sige, at vi sætter grænsen ved ægsortering. Vi vil ikke gå ind og sortere i, hvem der må komme til verden og ikke må komme til verden, så vi har sagt fra over for, at man sorterer nogle æg fra. Det mener vi ikke man skal gøre. Vi mener så heller ikke, som det er spørgsmålet i dag, at man skal sortere æg til. Det mener vi er at gå for langt ud ad den glidebane, der hedder, at staten skal bestemme, hvem der kommer til verden og ikke kommer til verden, at man skal give muligheder for at vælge. Det er klart, at så langt er vi slet ikke endnu, men spørgsmålet er, hvor langt man vil gå ud ad glidebanen.

Vores håb er også, som vi har set på mange andre områder, at hvis man vælger at lukke af for en mulighed, sige, at her er vi på vej ud i noget, vi ikke har lyst til, og vi mener ikke, at der skal være den mulighed for forskerne, så kunne det være, at forskerne fandt nogle andre muligheder, at de kastede sig over en masse andre veje, fandt noget, som man måske slet ikke havde tænkt på, som kunne give andre muligheder for behandling og for løsninger.

Derfor mener vi ikke, at man skal sige, at der kun er den ene mulighed, der kan ikke findes andre muligheder for at redde disse børn. Det er rigtigt, at det har utrolig tragisk virkning for nogle børn, hvis man siger nej. Men der vil hele tiden komme nye sager, hvor man skubber grænserne. Derfor mener vi, at vi er nødt til at holde fast i en grænse over for forskerne og i stedet prøve at sætte dem i gang med at forske på mange andre områder. Lade dem prøve at se, om ikke man kan finde andre veje, andre behandlingsmuligheder.

Det, vi også skal holde fast i, er, at det er vigtigt, hvad det betyder for hele samfundets opfattelse af mennesker og af, hvad vi kan gøre fra staten.